

РЕШЕНИЕ

№ 5320

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 15.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3245** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Производството е образувано по жалба на И. С. П., гражданин на Република С., с личен номер 0904976740021, подадена чрез адв. С. П., с посочен в жалбата адрес и електронна поща, срещу Заповед № О-11418/2019-12-23 на и.д. Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (ДАБЧ), с която е отказано на жалбоподателя издаването на удостоверение на български произход.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е издадена при нарушение на материалния и процесуалния закон, както и в противоречие с целта на закона. Сочи се, че на жалбоподателя, в хода на административното производство не му е показвана, нито е връчвана цитираната в заповедта експертна справка, както и не са му давани указания за отстраняване на нередности. Жалбоподателят е лишен от възможност да представи допълнителни документи. Жалбоподателят твърди, че към заявлението са приложени всички документи, които сам у поискани, както и че документа от общината в [населено място], Република С., е издаден и приложен към заявлението. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен процесуален представител – адв. П., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Председател на Държавна агенция за българите в чужбина, в депозирано писмено становище, както и чрез процесуален представител адв. А. В. от САК, оспорва жалбата, като поддържа становище, че същата е просрочена, а по

същество - неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък. Допълнителни съображения са изложени в депозирана в съда писмена защита.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят И. П./ чрез С. Д. К. е подал Заявление – формуляр за издаване на удостоверение за български произход № 19110511418/05.11.2019 г. /л. 16 от делото/, с което е поискал издаване на удостоверение за български произход, което да послужи пред Министерството на правосъдието за придобиване на българско гражданство и пред СДВР за разрешение за постоянно пребиваване. Видно от приложеното на л. 7 от делото пълномощно, жалбоподателят И. П. е упълномощил С. К. да го представлява пред ДАБЧ, във връзка с издаване на удостоверение за български произход на негово име, като в обхвата на представителната власт е включено и правото от името на жалбоподателя да „подаде всички необходими документи във връзка с издаването му“.

С писмо изх. № 1118/11.10.2019 г. от генерално консулство на Република България в Н., Република С. /л.15 от делото/, чрез МВнР – Дирекция „КО“ до ДАБЧ са изпратени документите на И. П., кандидатстващ за получаване на удостоверение за български произход, а именно: Акт за раждане № 723/1976 г. с превод /л. 19-20 от делото/, Акт за раждане № 120/1948 г. с превод /л. 21-22, Акт за смърт № 11/2000 г. с превод /л. 23-24/, копие от документ за самоличност /л. 18 от делото/, декларация за българско самосъзнание /л. 17 от делото/, удостоверение от [община] № 200-1062/2019-04 /л. 25-26 от делото/. Към набора от документи е било изпратено и положително становище на консула (неприложено по делото).

На 11.10.2019 г. от заявителя е депозирана молба за ускорена процедура по издаване на удостоверението /л. 27 от делото/.

На 23.12.2019 г. е издадено Становище от К. Ц. – главен специалист в „БО и ИД“ при ДАБЧ, с което е предложено да бъде отказано издаването на удостоверение за български паспорт. Посочено е, че приложените ксерокопия са сверени с оригинала от приемащия, като заявителят е приложил изискуемия комплект от документи за удостоверение на български произход. Предоставената преписка е била предадена на вещо лице за извършване на експертиза с цел установяване на автентичността на част от документите. Съгласно изготвената експертна справка № 39/2019 г. е установено, че към приложената преписка има приложен неистински или подправен документ.

Със Заповед № № О-11418/2019-12-23 на и.д. Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина е отказано издаването на удостоверение за български произход на И. С. П., като е посочено, че въз основан а приложените документи не може да бъде направен безспорен и категоричен извод, че заявителят е българин, живеещ извън Република България по смисъла на ЗБЖИРБ и лице от български произход по смисъла на §2, т. 1 от ДР на ЗБГ. В заповедта е възпроизведен дословно и част от текста на изготвеното становище, касаещ изготвената експертна справка и извода за приложен неистински или подправен документ.

По делото е приложена Експертна справка № 39/2019 г. /л.32 от делото/, видно от която обект на изследване са Заявление – формуляр за издаване на удостоверение за български произход – Обр. 1, от името на И. П. от 11.10.2019 г. и Декларация – Обр. 2 от името на И. П. с Нотариална заверка № 7547/04.04.2019 г. В качеството на сравнителен образец е използван подпис в копие от персонализираната страница на

сръбски паспорт №[ЕИК]. При изследването се установило, че са налице съвпадения в общи и частни признаци на подписа за „Декларатор“ в Декларация и подписа в персонализираната страница на сръбски паспорт. Съвпаденията били устойчиви, индивидуални и по обем достатъчни за извода, че подписът за „Декларатор“ в Декларация и подписа в персонализираната страница на сръбски паспорт са положени от едно и също лице. Подписът в Заявление – формуляр се различавал по общи – транскрипция, степен на свързване, размер, и частни признаци – форма и направление на движението, вид на свързване, относителен размер и разположение и др. В заключение е посочено, че подписите в Заявление – формуляр – Обр.1 и подписът „Декларатор“ в Декларация – Обр.2 не са положени от едно и също лице.

При така установената от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Жалбата е допустима. Неоснователни са възраженията за просрочие. Оспореният акт е връчен на 11.03.2020г., а жалбата е подадена на 25.03.2020г., видно от представеното по делото заверено копие от бележка за прием на пратка от „Е.“, а отделно от това, при действието на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, срокът за оспорване на акта е във всички случаи спазен.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Съгласно чл. 15, ал. 2 от ЗБГ в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход. Удостоверението за български произход се издава от Държавната агенция за българите в чужбина. С оглед на това и представените по делото доказателства – Заповед № КВ-262/06.11.2018 г. на министър - председателя на Република България, обжалваният акт се явява издаден от компетентен орган и е в законоустановената форма, поради което същият не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Оспорваната заповед обаче е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила.

За да откаже издаването на исканото удостоверение, административният орган е приел, от една страна, че по преписката е приложен неистински или подправен документ, а от друга, че въз основа на приложените документи не могло да бъде направен безспорен и категоричен извод, че заявителят е българин, живеещ извън Република България и лице от български произход. Мотивите на органа могат условно да се разделят в две групи – първата група касаят представянето на неистински или подправен документ, а втората – доказването дали заявителят е или не е българин, живеещ извън Република България или лице от български произход.

По отношение първата група, съдът намира мотивите на административния орган за необосновани и изначално неправилни.

В експертната справка е направено заключение, че подписите от името на жалбоподателя И. П. в декларацията и заявлението, не са положени от едно и също лице. На първо място, следва да се отбележи, че нито в справката, нито в оспорената заповед е направено категорично заключение кой от двата документа административният орган счита за неистински – дали заявлението или декларацията. Лаконично, неангажиращо и абстрактно в заповедта се посочва само, че „към преписката има приложен неистински или подправен документ“. С оглед установеното съвпадение на подписа върху декларацията с образеца от подписа, положен в паспорта на лицето, използван за сравнителното изследване, се налага извод, че административният орган е приел за неистински документ заявлението за

издаване на удостоверение.

Видно от дадените в хода на съдебното производство обяснения от жалбоподателя, същият признава, че макар лично да е подал документите, е подписал лично само единият от тях, като за попълването му е съдействало лицето С. К.. Това се подкрепя и от представеното по делото нотариално заверено пълномощно, с дата на заверката 04.04.2019г., с което жалбоподателят И. П. е упълномощил С. К. да го представлява пред ДАБЧ, във връзка с издаване на удостоверение за български произход на негово име. В обхвата на представителната власт е включено и правото на пълномощника от името на жалбоподателя да „подаде всички необходими документи“. Предвид изричното упълномощаване на С. К. да представлява И. П. във връзка с издаване на удостоверение за български произход, което не е ограничено до извършването на конкретни действия, следва да се приеме, че то обхваща и подписването на документи от името и за сметка на представлявания. Действително, това пълномощно не е било приложено към заявлението, съответно на административния орган не е било известно наличието на представителна власт, по силата на която заявлението е било подписано от друго лице, а не от заявителя. След като обаче е установил несъответствието в подписите на жалбоподателя върху двата документа, административният орган е следвало да процедира съобразно чл. 30 АПК. Съгласно цитираната разпоредба, когато писменото искане не е подписано и при съмнение дали то изхожда от посочения в него гражданин или организация, административният орган изисква неговото потвърждение със собственоръчен или електронен подпис в тридневен срок от съобщението за това. При непотвърждаване в срок производството се прекратява. Ако искането не удовлетворява останалите изисквания на закона, заявителят се уведомява да отстрани недостатъците в тридневен срок от съобщението за това с указание, че неотстраняването им ще предизвика прекратяване на производството (ал. 2).

В случая административният орган не е спазил посочената разпоредба и по този начин е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила. Това нарушение е съществено, тъй като е засегнало правото на защита на жалбоподателя и в резултат на него лицето е било лишено от възможността да обоснове и докаже обстоятелството, че заявлението е надлежно подадено чрез пълномощник – възможност, която изрично се допуска и според Правилника за дейността на ДАБЧ (аргумент от чл. 12, ал. 1). В случая, с оглед наличието на валидно упълномощаване не може да се приеме, че е налице неистински документ поради липса на идентичност между положения под заявлението – формуляр подпис и действителния такъв на заявителя, тъй като такава идентичност не е необходима. Неистински документ би бил налице, ако заявлението е подписано от името на заявителя от лице, което не е оправомощено да действа от негово име и за негова сметка .

На следващо място, ако са били налице нередовности във връзка с подаденото заявление, то същото въобще не е следвало да бъде разглеждано по същество, а производството е подлежало на прекратяване. След като веднъж административният орган е приел, че е валидно сезиран, той не може да обуславя свой последващ отказ да издаде искания индивидуален административен акт по съображения, относими към допустимостта на искането. С други думи, след като е разгледал искането по същество, не може да бъдат излагани доводи, че административният орган е бил невалидно сезиран или неправилно е образувано административното производство. Подобни аргументи биха имали значение единствено, ако органът беше прекратил

производството.

Според втората група „мотиви“, които е изложил органът, не може да бъде направен безспорен и категоричен извод, че заявителят е българин, живеещ извън Република България или лице от български произход. Не е ясно обаче как административният орган е стигнал до това заключение, тъй като липсва анализ по същество на фактите и обстоятелствата по случая, както и оценка на доказателствата. Единственият цитиран от административния орган документ - експертната справка няма отношение към спора по същество, тъй като установеното от нея не спомага по никакъв начин за изясняване на релевантните по делото факти. На практика оспорената заповед не съдържа никакви мотиви, от които да е видно какво е приел за установено и кои факти, обстоятелства и документи е проверявал административния орган, както и на какво се основава всъщност отказът му за издаване на удостоверение от гледна точка на изискванията на материалния закон. Мотиви по същество липсват и не може да бъде направена никаква връзка между направените от органа изводи и приложените в административното производство доказателства, което прави издаденият акт необоснован.

По изложените дотук съображения съдът намира, че жалбата на И. П. се явява основателна. Оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна. Преписката следва да върне на административния орган за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 АПК, като при новото произнасяне следва да се съобразят изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона

Разноски не са претендирани от страна на жалбоподателя, поради което и съдът не присъжда такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № О-11418/2019-12-23 на и.д. Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина, с която на И. П. е отказано издаването на удостоверение на български произход.

ВРЪЩА преписката на Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина за ново произнасяне, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: